

caterina satanik, življenje je drugačno

Prevedla Urška P. Černe

(odlomek)

Še vedno božam psa in opazujem dolge niti slin, ki mu visijo iz gobca, čeprav psa sploh ni več tukaj, moški ga je kakor v snu odnesel izpod mojih dlani.

Podobno, kot so se pasje dlake v šopih ugnezdile po avtomobilskih sedežih, z drobnimi zazobki, pomislim, ker jih sesalnik ne zmore izbežati od tam, zdaj po mojem stanovanju visijo nevidne slike in me ujamejo, kadar se jim zahoče. V nekem trenutku, denimo, se spuščam po stopnicah in sem naenkrat z moškim na plaži, drugi dan je ležal tam kar v majici s kratkimi rokavi, da ne bi bil hrbet še bolj rdeč. Ležim na mivki s steklenico vode ob sebi, on spi, glavo ima zavito v ruto, desno zapestje ima v povodcu, ki na drugi strani objema pasjo glavo. Tudi pes spi, vlažen gobec ima poln mivke, a to ga ne moti.

Dva dni po tem, ko sva se razšla, sem poklicala neko žensko. Ukvarja se z numerologijo, njen naslov mi je že pred časom posredovala prijateljica, ki jo je nekoč obiskala. Prijateljica mi je tedaj povedala toliko reči, da sem pomislila, no, saj lahko tudi jaz pokukam tja, če bom kdaj potrebovala to, da ti nekdo pove, kdo si in kako se ti piše. Pravzaprav je sicer bolje, da ti nihče ne pove, kako se ti piše, ker ti potem priznajo, da to lahko veš samo ti, toda če si obupan in se zaradi vse te žalosti ne moreš dokopati do védenja, kako ti pravzaprav gre, se bo vedno našlo veliko drugih ljudi, ki jim bo v največje veselje, če ti bodo to proti plačilu smeli razodeti. Stalo me je več kot 100 evrov, ne vem, koliko več, je pa tudi trajalo skoraj tri ure in bila sem na moč zbrana in popila sem pet kozarcev vode. Ko sem zapustila njeno stanovanje, se mi je utrnilo, da zaradi vse te zbranosti se sploh ne spomnim obraza te ženske, ki se je ure in ure pogovarjala z mano. Ne vem, lahko da je to načrtovala. Zdaj vsekakor vem marsikaj o sebi in seveda tudi o moškem. Njegovo življenjsko drevo je na prvi pogled razbohoteno.

Ogromno krošnjo ima, mi je rekla, toda brez debla in korenin, in zato so vsi njegovi domisleki in njegova velika ustvarjalna energija na tleh. Kaj pa potemtakem lahko storim in zakaj sem se zaljubila v padlo krošnjo in zakaj se je takšnale njega dni vame? Moje drevo ni nudilo tako spektakularnega spoznanja, ali pa se ga vsaj ne spomnim več.

Dobila sem tudi ovojnico, v kateri je bil seznam vseh pomembnih reči, ki bi jih v bližnji prihodnosti morala postoriti. Na seznamu so bili med drugim tudi knjižni namigi, knjige, ki so bile potem tudi polne namigov, kaj vse da je tako in tako in kaj vse bi bilo treba storiti, da bi to, kar je, prenesli, spremenili, pozabili ali pridobili.

Vse te knjige sem prebrala in opravila tudi druge reči s seznama. Moškemu sem, denimo, pisarila pisma in jih nato sežgala, nisem jih torej izročala njemu, temveč ognju, da bi se lahko nehala opirati na podobe, ki skačejo name, ne le na stopnišču. Na primer, vedno ko v avtomobilu vključim motor, skoči predme prizor, ki je opremljen celo z zvokom. Moški mi namreč reče, da bo avto veliko lažje speljal, če ne bom takoj odpeljala in če bom še malo počakala, da lahko uplinjač brizgne gorivo. In vsakič, ko pride ta posnetek z zvokom, sem hvaležna, da mi je govoril takšne stvari, in vsakič se tudi sprašujem, ali mi ne bi mogel povedati še česa več, tudi stvari, ki ne bi imele opraviti z vozili, velikimi vozili in velikanskimi vozili.

Nekoč sva kampirala v tujini. Skoraj nisem mogla verjeti, da sva res našla kamp, kjer so naju spustili na zemljišče ne le z velikanskim tovornjakom, temveč tudi s psom, ki je bil na kampovi interni lestvici pasem, za katere je veljala prepoved vstopa, razvrščen pod rubriko nevaren bojni pes. Do tega trenutka še nisem pomislila, da bi bil najin pes lahko nevaren, toda v življenju je pogosto tako, da se moramo včasih posebej naučiti, česa vsega nas je lahko strah. Nekateri ljudje celo zahtevajo zahvalo za to, da so nas naučili, pred čim vse nas sme biti strah. Ti mi vedno govoriš prav nasprotno, ne boj se, in za to sem ti res neizmerno hvaležna. Takoj verjamem, da si ti moja najboljša zaščita, namreč zaščita pred strahom, ki ga mnogi tako radi sejejo in z njim kužijo druge, ne vem, zakaj. Torej, kljub nevarnosti, ki jo je predstavljal najin pes, sva smela poiskati kampirno mesto in moški je takoj po prihodu začel nekaj graditi. Hotel je zasnovati nadstrešek, da bi imela še več prostora, kamor bi lahko zložila vse stvari. Nisva imela samo velike mize in dveh

pivskih klopi, marveč tudi orjaški žar, dve viseči mreži, velike pločevinke s pasjo hrano in posode s suho hrano, vrvi in vreče, spajkalnik na vroč zrak za lotanje plastičnih ponjav, obešalne komplete za garderobne omare iz blaga, kar nekaj zateznih pasov, blazine in zaboje s posodo in živili, orodjem in plezalno opremo. Tudi kamne, ki sva jih nabrala po poti, izkopane šture s koreninjem in pesek.

V najini spalni kabini pa je bilo skrajno tesno. Bila je tako majhna, da sva že sede morala skloniti glavo, bilo pa je tudi pomembno, da si roke držal ob telesu. Smela sva se crkljati in se prižeti drug ob drugega, ne samo pred spanjem. Iz tesnega objema sploh nisva mogla ven, saj bi v nasprotnem primeru zadela ob notranjost voznikove kabine, opaženo s frotirjem, ali ob nahrbtnika, ki sta visela na hrbtni strani voznikovega naslona ali pa ob toaletni torbici, ki sta bingljali s kavljja, ki pa sta bila tam, kjer so se skrivali tudi komarji. Sploh nisva mogla eden brez drugega. Tudi čez dan sva se tiščala skupaj kot ponoči, enkrat sem šla samo s čebrom pomit posodo, h koritom za pranje posode, in ko sem se vrnila, je rekel, kako vesel je, da me vidi, in da je res blagodejno. Tudi pes nama je bil tako blizu, da je čisto na trnih čakal, kadar je kdo od naju šel na stranišče. Vse je bilo v redu in dokler smo bili vsi trije tesno skupaj, če smo bili eno, se ni nihče bal. Takšni so bili dnevi na plaži.

Enkrat sem se za trenutek počutila tako kot danes. Naenkrat - oblake je neslo pošev čez vetrovno nebo - sem pomislila, kaj bi bilo, če ne bi bila skupaj, in začutila sem razo. Pes je stal na mivki, na sredi med nama, moški je odšel na desno proti spalni kabini, jaz pa na levo proti izlivu reke. Pes je zelo dolgo stal tam na sredi, samo pogledoval k njemu in k meni, ker ni vedel, v katero smer naj gre, za koga naj se odloči. Dolgo je čakal in zelo me je užalostila misel, da se lahko tako počuti otrok, ko se razidejo starši, z obema bi rad odšel, a ne more se raztrgati na pol. Pes je čez nekaj časa odšel za njim. Seveda, saj je bil navsezadnje njegova žival.

Vprašam te, kako bova zdaj. Zakaj je tako, kakor je? Najraje bi samo živela. Danes v nobeni knjigi nisem prebrala, kateri od dnevnih nasvetov bi mi lahko bil v pomoč, sama sem si nekaj poiskala, ali, še boljše, pajek nad mojo posteljo mi je to povedal, to, da je v življenju včasih nujno, da ne počneš ničesar. Pajek je tako preprost, da skoraj ne morem verjeti.

Tako zelo živi in tako malo počne. Zjutraj je bil točno tukaj in tudi zdaj je tukaj in ker danes nisem bila na krajih, kjer bi običajno bila, če se ne bi odločila, da ostanem tukaj, vem, da je bil tudi on ves ta čas točno tukaj. Visi na neki točki, kjer čuti, da je zanj dobro, tako zanj vsaj upam, niti mreže nima, le nekaj niti, in čaka, da bo nekdo prišel k njemu. Skromen in preprost.

Verjetno je deležen še te milosti, da si mu ni treba razbijati glave. Toda tega ne morem točno vedeti.

Druga prijateljica je obiskala energetičarko, žensko, ki ji moški, s katerim si delita stanovanje, pravi čarovnica. Šla sem tudi k njej. Ženska dela zelo intuitivno, na neki način tako nekonvencionalno, da se čutim osvobojeno, da smem vprašati in tudi prositi neobičajne reči. Prosila sem jo, naj mi opiše prihodnost in tudi razlog za to, da se moški ne mara zares pogovarjati z mano ali mi zares pogledati v oči, zdržati moj pogled. Hotela sem, naj mi pove, ali me vara občutek, da se boji tega, kar bi odkril, če bi me sprejel v svoje srce. Povedala mi je, da živi v svojem svetu, in od takrat mu pravim volk. Toda samo zato, ker volk živi v svojem svetu, ga tudi ne morem ne imeti rada. Saj to sploh ni potrebno, je rekla, kajti vrnil se bo, čas potrebuje, naučiti se mora prevzeti odgovornost. To sem že vedela, volk sam pa si je v kožo celo vpraskal sporočilo: prevzemam odgovornost za svoje življenje. Te besede si je dneve in dneve ponavljal in pri tem povzročal razdejanje in glasno vpil, tako glasno, da je njegovega prijatelja, ki je tudi meni pri srcu, že skrbelo, kdo ob tej uri tako rohni. To sem izvedela mnogo zatem, takrat, ko je rohnel, sem že spala, vendar v svoji postelji.

Danes, ko stojim v kuhinji, ob blokcu, in s pogledom na vodno paro pripravljam čaj, me popade misel, ki jo je vzkliknila mediatorka. Rekla je, da je dandanes težko najti moškega, ki je v resnici moški. To je pojasnjevala še z vojnimi časi, ko so izgubile življenje cele generacije moških, preprosto se niso vrnili domov in generacije žensk so se morale naučiti, da so se z vsem soočale same. Ženske so nehote razvile strategije, da so vse opravile same, moški pa so se naučili, kako je, če te ni. Približno takšen opis je podala, jaz pa ne vem, kaj naj si o tem mislim. In tega mi niti ni treba vedeti, zadostuje, da sem to razlago slišala in da me je zdaj, tik pred zajtrkom, napadla. Mediatorka mi je povedala še veliko

drugih reči, zelo veliko reči je povedala in pripovedovala zgodbe iz svojega življenja, ki so potrjevale njeno mišljenje.

Tudi njo mi je priporočila ena od mojih prijateljic. Ne tista, ki je obiskala numerologinjo, in tudi ne tista, ki je prva poznala energetičarko. Mreže nasvetov so včasih prav zares osupljivo prepletene, mogoče je tudi, da se zapleteš v kakšni od njih. Če pa imaš srečo, ti je lahko najuporabnejši namig podarjen, ko opazuješ pajka ali jato ptic, ki preleti nebo nad tabo. Tega ti potem tudi ni treba plačati z denarjem, samo s popolno pozornostjo in veliko miru in časa.

S prsti skozi njegove lase ali ne s prsti skozi njegove lase, zaplesti se v njegovih laseh, pogladiti njegovo čelo, pogladiti lice ob ustnicah, in ko sva se poljubljala, sva bila včasih tako nežna, da je bolelo. Če zdaj pomislim na to, je boleče, ne najdem primerjave za to bolečino, še vedno si želim čutiti njegovo kožo. Do danes ne vem, zakaj ga preprosto ni tukaj. Zakaj ne leži tam, kjer je moja dlan, ko iztegnem roko.

Pajek lahko ostane ob meni več kot trikrat tako dolgo, čeprav ima trikrat toliko nog kot moški, s katerimi bi lahko stekel stran.

Mislil, da sva se z volčjim moškim iz najrazličnejših razlogov zelo dobro ujemala. Seveda so tudi razlogi proti najini zvezi, toda o tem zdaj ne bi govorila. Razloga za sta bila, na primer, najina drastično različna odnosa do predmetov. V tem sva bila kot dve skodelici tehtnice in jeziček je bil izravnano točno v sredini zato, ker je on predmete venomer spravljal v hude preizkušnje, jaz pa sem jih častila skoraj kot svetinje. Je že kdaj tako, da se opravičim lončku, ki ga pregrobo postavim v pomivalno korito, ali stekleni skledi za solato, kadar s krožnikom zadanem obnjo. Volk je prej takšen, da preveri, ali je neki predmet zares iz enega kosa, tako, da ga razbije na pol. Ko začuti, kako se razbije, zviije ali zahrešči, ve, da je bilo prej drugače. Nekoč je izdelal prikolico za kolo z vsem, kar sodi zraven, s prima priključkom in dvojnimi navojem, krasno privarjeno in vse, in ko je bila gotova, jo je uničil med spustom po strmim gozdu, polnem korenin. Okrog gozda je vodila tudi asfaltirana pot, toda po njej se ni hotel peljati, to mi je bilo jasno kot beli dan. Bil je dan, ko me je njegov brat vprašal, kaj pa boš z njim.

Nisem odgovorila, ker me je začudilo, kako lahko njegov brat vpraša kaj takšnega. Mi je mar hotel povedati, kaj si misli o volku, ali to, kar je mislil o meni, ali pa res nekaj resničnega o volku? Čeprav nisem odgovorila, sem razvijala misel, kaj bom z njim, in ob tej priložnosti sem opazila, da imam rada čudake. Še raje bi videla, če bi lahko verjeli, da so stvari, ki jih pustimo cele, res cele, toda čudakov si ne izbiramo, padejo ti z neba kot kocke sladkorja v kavo.

Kadar ima volk nove čevlje, tako dolgo pleza po drevju, dokler niso več novi. To mi je všeč, saj je na svetu toliko ljudi, ki svoje čevlje čuvajo še takrat, ko sami že umrejo. Na primer, bilo je zelo žalostno, ko mi je teta malo pred smrtjo pokazala pižamo, ki jo je hranila v škatli, zavito v svilen papir. Varovala jo je bolj kot punčico svojega očesa, kajti punčice sploh ne varujemo tako, da bi se odločili, tako, zdaj pa ne bomo več gledali. Pižama je dolga leta ležala v škatli, ker je teta čutila, da je prelepa, preveč nova in preveč dragocena, da bi jo nosila. Nekaj posebnega je, je dejala. In seveda je bila nekaj posebnega tudi zame. Bila pa je tudi posebno staromodna, nepraktična in neživeta in tako se je lepega dne znašla na boljšem trgu, ko bi si vendar zaslužila, da bi z mojo teto v postelji preživela lepe urice, teta pa z njo prav gotovo še bolj.

Saj jaz tudi nisem takšna, da bi reči pretirano varovala, na primer, ne spiram plastičnih vrečk. Sem pa bila v najstniških letih nagnjena k temu, zato mi je bilo v veselje, kadar je volk naredil kakšno dejanje, s katerim je položil uteži v svojo skodelico na tehtnici.

A volk je imel razen robatih izbruhov v sebi tudi ljubezen do drobnih stvari, neopazno zna biti zelo nežen. Včasih v cvetlični lonec dene neznamen košček kamene strele, da bi se rastlina bolje počutila, ali pa zatopljeno brusi majhen košček lesa, ki ga potem z drugimi koščki sestavi v vrtiljak za nad otroško posteljico. Ali pa mi pokloni ogrlico s kamenčki, kamor je z mini brusilnikom vpraskal lepo znamenje, s temi platmi se ti volk prikrade v srce, toda ko noče več, gre. Se že lahko zgodi, da se hočem nasloniti nanj ravno, ko ga ni več, rada bi kaj slišala, da bi razumela delček vsega, toda on ne spregovori. Svoj jezik potrebuje, da si z njim liže rane, ki jih ne pokaže.

Drugi razlog za to, da se dobro ujemava, je povezan s telesi. Mislím na popek ali prste na nogah, način, kako se dotakneš svojih prstov na nogi, in na vonj pod pazduho in na očesne koticke. Ne nepomembno, kako nekdo zavije izza vogla, kako skoči čez kamen, upogne vejo ali se loti plavanja v jezeru. Kako odpre vrata in si po prhanju posuši kožo, kako vstavi filter v kavni avtomat in kako si na sovoznikovem sedežu zapne varnostni pas, vse to mi je lahko všeč ali pa ne. Kako nekje sname kakšno nalepkico ali odmontira umivalnik. Volk je v mojih očeh vse to delal lepo.

Zdaj ima dovolilnico za zbiranje sečnega odpada. Po tem, ko sva se razšla, to je bilo pred nekaj tedni, mi je rekel, mi poveš še enkrat telefonsko številko od človeka, ki ga je treba poklicati, če hočeš dovolilnico. Ko sva sedela v avtu in se vozila k psu, sem mu jo dala. To idejo z dovolilnico sva imela že takrat, ko sva bila še skupaj, meni je bila všeč, ker bi mi bilo zabavno, da bi z volkom hodila po gozdu in nabirala les. Če bi bila sama, bi bilo utrudljivo, tako si predstavljam, ker velikih vej ne znam odsekati, kaj šele cela drevesa, pa tudi moči nimam, da bi velikanske kose lesa kam dvigovala. Ampak z njim bi bilo nedvomno odlično in imela bi lep izplen. Potem bi lahko oba dobila svoje in če bi bil pri meni ali jaz pri njem, bi jo tako ali tako skupila v isti vročici. In vročico bi si obenem vedno lahko tudi prihranila. Lesna opravila skupaj z volkom so mi ugajala tudi v viharjih dneh. Les sva skladala v kleti, skladala sva ga za hišo, da bi se na vročem poletnem zraku posušil, in potem, ko je bil suh, sva ga v dvočlenski človeški verigi, ki sva jo sestavljala on in jaz, od skladovnice do kletnega okna in takoj skozi okno prenašala v klet. Lepo gibanje je bilo, vzeti les od volka in ga odvreči in se takoj spet zasukati in vzeti les od volka in ga odvreči. Kose lesa sem, preden sem jih odvrгла, držala skupaj, da so ustrezali odprtini dela kletnega okna, kajti okna so tista stara, ki jih železni okvir predeljuje na troje in odpreš lahko samo posamezna krilca, okvir pa je v napoto. Ko sem polena spustila iz rok, sploh nisem več pogledala, kam so priletela, ker mi je volk že molil druga, vzela sem jih, spogledala sva se, zasukala sem se in jih spustila, se zasukala in vzela nova in sva se spogledala. Včasih mi jih je pomolil toliko naenkrat, saj ima večje dlani, da sta mi dve padli na tla, in čas, da sem jih pobrala, sem imela samo, če se je volk ustavil, mi pogledal v oči in se nasmehnil. Bila

sva kot ob tekočem traku in bilo je prav luštno, ker se mi je od vsega tega zvrtilo. Žal ne vem, zakaj si je volk dovolilnico priskrbel šele zdaj in zakaj je moral priti vmes ta razhod. Zdaj celo sama cepim polena v trščice. Sprva je bilo zelo zamudno, ker so se mi polena na neravnem tnalu vedno prevračala, saj se boš naučila, je rekel volk in me pustil samo. Zdaj gre s trščicami že dosti lažje kot pred nekaj tedni, pa še dobro je za sproščanje agresivnosti. Neki kolega me je vprašal, ali je sploh imam kaj. On prvič ne ve nič o volku, drugič pa jo lahko vedno najdeš, kadar čutiš, da jo moraš sprostiti.